

menigte binnen te treden. Zij bediende ook in de kamertjes en had er uitstekend slag van, want rekenen kon zij best, rekenen naar de vier hoofdregels en altijd in het voordeel van den baas en de vrouw.

Die kennis van rekenen had zij opgedaan gedurende een winter, dien zij te Amsterdam doorbracht. Een oud mannetje, een gewezen schoolmeester, meende zij, had haar tegelijk met eenige andere meisjes wat onderwijs gegeven; misschien lag het aan de duisternis in het kelderlokaal, maar schrijven ging matig, zeer matig; lezen wat beter, rekenen uit het hoofd opperbest. Zij had ook iets van de Bijbelsche geschiedenis geleerd, het Onze Vader, juist zooals de volgorde het eischte, de Geloofsartikelen en dat het daarbij gebleven was kon haar eigenlijk niet verweten worden. Zij was namelijk voor haar leermeester gewoonlijk zeer eerbiedig, maar toen hij op Nieuwjaarsdag met eene schoone, helder witte das pronkte en zij, die dat grauw, verlopen gezicht steeds boven een vuilen, groezeligen, bemorsten doek gezien had, uitbundig begon te lachen en hem de reden niet ontveinsde, was het met het onderwijs gedaan. Zij toonde geen berouw over hare spottende vroolijkheid; 't was waar, vooral met het nemen van godsdienstonderwijs mocht zij wat verder zijn gegaan, maar te leeren voor hare belijdenis, dat werd misschien hare zaak in latere dagen; zij had altijd gehoord, dat het gevaarlijk was, zoo jong, reeds zulke zware verplichtingen op zich te nemen.

Zij diende dan in eene poffertjeskraam en nu het morgenwerk gedaan was, en het middagmaal was genoten, had zij nog een uurtje, eer de namiddagdrukte begon. Zij had de grove kleeren afgelegd, zich netjes opgeknapt en zij kon thans wel een oogenblik met den een of ander staan te praten.

Het was op de Haagsche kermis. Haar baas had eene beste plaats getroffen op het Plein juist in de rooi tusschen de Korte en de Lange Pooten. Naar de zijde van de Korte Pooten waren nog drie of vier poffertjes- en wafelkramen, naar den anderen kant een paar kleine kijkspellen de burenen, want verder werd de geheele hoek bij de Lange Pooten ingenomen door den Cirque Olympique van Wohlschläger. Wie mijner lezers op de hoogte is van de geschiedenis dezer eeuw begrijpt reeds dat ik vertel wat ongeveer een veertig jaar geleden is voorgevallen.

Mooi, zooals men van een opzienbarende schoonheid zegt, was Dina niet; zij was flink gevormd, zonder eenig hinderlijk lichaamsgebrek en met eene vaste tint van gezondheid op de wangen. Het kastanjebruine haar droeg zij achterwaarts gestreken en tot eene knot tusschen kruin en nek onder een mutsje inééngedraaid. Met haar oogen van wat lichter bruin dan het haar keek zij iedereen onbeschroomd aan. Daardoor gebeurde het soms, als zij de voorbijgaande menigte monsterde, om er hare prooi onder te zoeken, die zij voor goed geld op poffertjes wilde onthalen, dat haar oogwenk werd opgevangen door iemand, die na eenige schreden verder te zijn gegaan nog eens omzag, maar dan viel zij tegen. Zij keek niemand na en in haar oogopslag lonkte niet de wulpschheid. Ook hare kleeding was eenvoudig; zij droeg jak en rok, een lang jak zelfs, maar zij volgde daarin de flodderende weelderig-